

tuknar mig

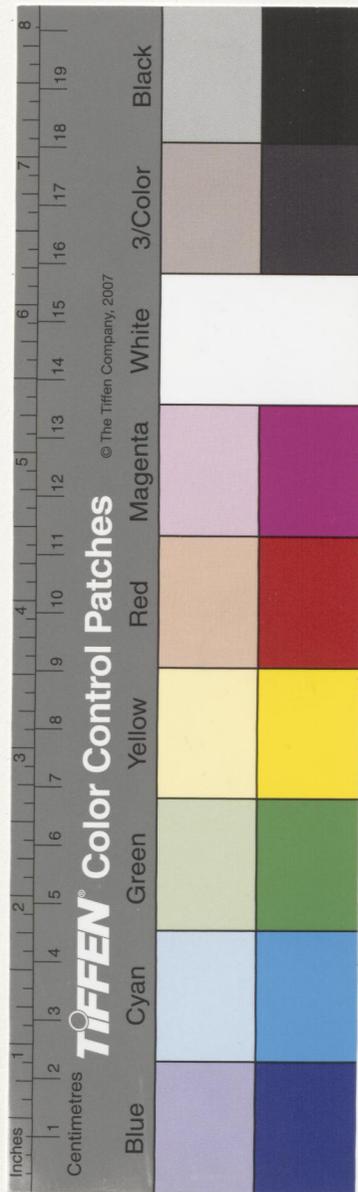
en gammal vän
Fr. Runberg

Runberg öfverom middag på att jag ej kees
från honom och hemta kulsöringar.

Borås den 26 febr. 1674.

Gade Lulle!

Efter att ha gån på här länge funderat me
att jag ju ike ens fick taq ett ordentligt
affke af Lulle, än mindre i den stora reffua
nå Runbergs födelsedag, tor mig ha gån riktigt
fultt uttalat min varma tack jagells för
Lilles öfvermåttan stora vänlighet emot
mig, den gån da och öfsmån, kan jag nu
förligad ike emot stå min ha gån ett
med några rader för att säga det jag dock
ingalunda i mitt sinne var på säga tack för
som det kanske låg ut. Af all den stora stöten
var jag på bortblandad, och det till ännu ruck
räkn förståg öfver att öfver mig sa jag
kommen och det på ett fört på vida utgå
hvar jag förtjunt, att jag numera ike ens
rätt minnes hvar all tillgik, endast det
fett jag att jag väntade att ännu den fjette
på Lulle och då hörsades på uttala hvar

jag tänkt. Jag hade holligen icke följt att
hilles ofrihet var att föret af fröja, antagligen
hade Du nämnt det, men ja mycket går
förbi mina dåliga öron.

Respektiva har jag jämt helminas genom
en och annan, men uter jag om de frankonmit
Desfore nu stuthigen på detta sätt en
ja varm och värtig tack så gälla för
hille, för väntigt emot mig, för de vackra
endast ja allt för mycket smickrande var,
börne, sedan som riktigt går af hjertats hjärn.
Jag ja mycket mera glädde mig all denna
godhet af hille, så det ja ändå ja ofta sker
att en stor mans hustru måste finna sig ännu
mera glömd än andra hustruets äro.

Om lilla råkar orinna sig min stit fördom
i sin fulhet och penneantändhet, ja känner
Du väl nu knappast i den i de stora bok
stäver ja nu, med mina skala äggen
måte tillkvar

Rumbygs en tid efter den stora darr

mera jag än någonsin tilldömt,
men de vidvete dagarna har varit mera
osälande, ^{om} skänd har det varit temmeligen
skall till och med

Med gammal tillgivenhet för hille var
det mig ett nåje äfven till ledin jag, äfven
för hans egen skild, han har redan jilfvis senta
gjutit full antening. Skada blott att min öf-
het nämna nästan samt om jag ägga buren jag
bekantskap af ståtande.

Snart torde väl det vara ett halft sekel sedan
den första bekantskapen stött emellan hille
och mig, nu stundar väl det snart upp för mig,
af de sista förbindelserna för den tiden. Måna
nog hafva dock quodlibet ändå till mig
af den då ja inthet panta knetter, men den oför-
dakt mer och mer. Må det ännu vara tilltalat
att dock egen en kvar den fört väntigt minne
jag väl ännu befärd som de redan bortgångna
och ja ber ja äfven att ja vara inne
stuten i en väntig åttak har hille, och

